

Sygn. akt VIII C 1991/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej we W.

przeciwko J. J.

o zapłatę 8.717,34 zł

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 1991/17

UZASADNIENIE

W dniu 2 lipca 2013 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko pozwanej J. J., w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powództwo o zapłatę kwoty 8.717,34 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 6.925,28 zł od dnia 31 marca 2009 roku do dnia zapłaty i od kwoty 1.792,06 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych oraz kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 31 marca 2009 roku nabył od (...) Bank S.A. wierzytelność wobec pozwanej z tytułu niespłaconej należności z umowy kredytu z dnia 19 lipca 2006 roku. **(pozew k. 2-3v)**

W dniu 5 listopada 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, który następnie utracił moc w całości na skutek wniesienia przez pozwaną sprzeciwu, zaś sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu Sądowi. **(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 4, sprzeciw k. 10v, postanowienie k. 14v)**

Po przekazaniu sprawy z e.p.u., powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości. **(pismo procesowe k. 25, pozew k. 18-19v.)**

W sprzeciwie złożonym na urzędowym formularzu pozwana wniosła o oddalenie powództwo w całości i zgłosiła zarzut przedawnienia roszczenia. **(sprzeciw k. 45-46v)**

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał powództwo w całości. Wyjaśnił, iż dochodzone zadłużenie stało się wymagalne z datą płatności ostatniej raty kredytu, która przypadała na dzień 15 lipca 2010 roku, co czyni zgłoszony przez pozwaną zarzut niezasadnym. **(odpowiedź na sprzeciw k. 49-49v)**

Na rozprawie w dniu 14 września 2018 roku pełnomocnik powoda nie stawiał się. Pozwana podtrzymała stanowisko wyrażone w sprzeciwie. **(protokół rozprawy k. 60-60v)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 lipca 2006 roku J. J. zawarła z (...) Bank S.A. z siedzibą we W. umowę kredytu nr (...), zgodnie z treścią której, Bank udzielił pozwanej kredytu w wysokości 10.204,44 zł na warunkach określonych w umowie. Kwotę kredytu wraz z odsetkami oraz dodatkowymi opłatami w łącznej wysokości 4.808,31 zł pozwana zobowiązała się spłacić w 48 równych miesięcznych ratach w terminach określonych w harmonogramie spłat. W przypadku braku spłaty rat kredytu w terminach określonych w harmonogramie bądź spłaty tych rat w kwotach niższych niż ustalone, wymagalna kwota kapitału stanowiła zadłużenie przeterminowane, od którego Bank był uprawniony pobierać odsetki za zwłokę.

Zgodnie z harmonogramem spłat, pierwsza rata kredytu w kwocie 290 zł podlegała zapłacie do dnia 15 sierpnia 2016 roku, zaś kolejne 47 rat, w kwocie po 313,25 zł każda, do 15-go każdego miesiąca, przy czym termin wymagalności ostatniej raty przypadła na dzień 15 lipca 2010 roku. **(umowa kredytu k. 34-36, harmonogram spłat k. 50, okoliczności bezsporne)**

W dniu 31 marca 2009 roku (...) Bank S.A. we W. zawarł z powodem (...) S.A. we W. umowę o przelew wierzytelności, m.in. wobec J. J.. Zgodnie z treścią umowy cesji, jej przedmiotem była sprzedaż wierzytelności pieniężnych objętych listą wierzytelności, przysługujących Bankowi od dłużników, na które składały się kapitał, odsetki umowne, odsetki za zwłokę oraz koszty poniesione przez Bank w związku z daną wierzytelnością. Odnośnie przelewanych wierzytelności wymienionych w liście wierzytelności Bank oświadczył, iż są one wymagalne. W wyciągu z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności, o której mowa wyżej, zadłużenie pozwanej zostało oznaczone na łączną kwotę 8.717,34 zł (a więc odpowiadającą kwocie dochodzonej w niniejszej sprawie), na którą składały się: kapitał – 6.925,28 zł, odsetki zapadłe – 914,05 zł oraz odsetki karne – 728,01 zł. **(umowa sprzedaży wierzytelności k. 24-30, wykaz wierzytelności, okoliczności bezsporne)**

W dniu 10 października 2017 roku komornik sądowy J. K. umorzył postępowanie egzekucyjne wszczęte przez powoda na podstawie wydanego w niniejszej sprawie nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym. W postanowieniu tym wskazano, iż na rzecz wierzyciela wyegzekwowano od dłużniczki kwotę 2.990,37 zł. **(postanowienie k. 59-59v)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie budziły wątpliwości, co do prawidłowości i rzetelności ich sporządzenia.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 653/09, Lex nr 741022).

Zarzut ten okazał się w pełni zasadny. Z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (art. 117 § 1 k.c.). Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi (art. 117 § 2¹ k.c.). Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym przysługującym przeciwko konsumentowi, a zgodnie z zasadą ogólną z upływem trzech

lat przedawniają się roszczenia – jak w przedmiotowej sprawie – związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, jako że bank – pierwotny wierzyciel takową działalność niewątpliwie prowadził (art. 118 k.c.). W sprawie nie znajduje przy tym zastosowania drugie zdanie art. 118 k.c., w myśl którego, koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba, że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. Jak stanowi bowiem art. 5 § 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, mocą której znowelizowano m.in. art. 118 k.c., jeżeli zgodnie z Kodeksem cywilnym w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą, termin przedawnienia jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Jeżeli jednak przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej, to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.). Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia nie rozpoczyna się, a wszczęty ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

W niniejszej sprawie powód nie wykazał, w jakiej dacie zadłużenie pozwanej zostało postawione przez pierwotnego wierzyciela w stan wymagalności. W świetle postanowień umowy cesji za niesporne należy jednak uznać, iż stało się to najpóźniej w dacie zawarcia tejże umowy, skoro na jej gruncie cedent złożył oświadczenie, że przysługują mu wymagalne wierzytelności wskazane w liście wierzytelności, zaś zadłużenie dochodzone przez powoda pokrywa się w całości z wierzytelnością nabytą przez niego w drodze cesji. Skoro więc roszczenie dochodzone przedmiotowym powództwem stało się wymagalne najpóźniej w dniu 31 marca 2009 roku, to w dacie wytoczenia powództwa – 2 lipca 2013 roku – niewątpliwie było już przedawnione. Wobec powyższej konkluzji jedynie na marginesie zauważenia wymaga, że zgodnie z treścią umowy bankowej pozwana była zobowiązana do uiszczania rat kredytu zgodnie z harmonogramem, co prowadzi do wniosku, iż każda z poszczególnych rat była odrębnie wymagalna. Wprawdzie rację ma powód podnosząc, że umowa, jak omawiana, nie przewiduje świadczenia okresowego, a jednorazowe (choć płatne w ratach), to jednocześnie sama ta okoliczność nie oznacza, iż cała kwota kredytu staje się wymagalna dopiero z upływem terminu płatności ostatniej jego raty. Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela pogląd, w myśl którego, poszczególne raty kredytu przedawniają się po upływie trzech lat licząc od dnia, w którym rata powinna zostać spłacona zgodnie z zawartą umową kredytową, w związku z czym okres przedawnienia biegnie tu oddzielnie w stosunku do każdej z rat. Przy umowie kredytu termin poszczególnych rat wynika bowiem z zobowiązania podpisanego przez obie strony i nie wymaga działania wierzyciela dla powstania wymagalności poszczególnych rat (por. m.in. wyrok SA w Białymstoku z dnia 17 stycznia 2018 roku, I ACa 705/17, L.; wyrok SA w Krakowie z dnia 15 marca 2017 roku, I ACa 1441/16, L.; wyrok SO w Kaliszu z dnia 28 marca 2013 roku, I C 1681/12, L.). Powyższe stanowisko znajduje pełne odzwierciedlenie w treści umowy kredytu zawartej przez pozwaną, z której wynika, że w przypadku braku spłaty rat kredytu w terminach wynikających z harmonogramu, wymagalna kwota kapitału stanowi zadłużenie przeterminowane. W realiach niniejszej sprawy przedawnieniu uległy zatem raty wymagalne przed dniem 2 lipca 2010 roku (wobec wytoczenia powództwa w dniu 2 lipca 2013 roku), a więc wszystkie za wyjątkiem ostatniej, wymagalnej w terminie do dnia 15 lipca 2013 roku. W zakresie tej ostatniej należności, opiewającej na kwotę 313,25 zł, należałoby jednak ocenić, iż wprawdzie nie uległa ona przedawnieniu, to jednak z nadwyżką została pokryta przez ściągniętą przez komornika sądowego od pozwanej należność, co czyniłoby powództwo niezasadnym w całości. O czym była już mowa, przedstawione wyżej rozważania zostały poczynione przez Sąd na marginesie, w odpowiedzi na twierdzenia powoda zawarte w odpowiedzi na sprzeciw, jak ustalono bowiem w sprawie, całość zadłużenia pozwanej, wymagalnego w dacie umowy cesji wierzytelności, uległo przedawnieniu z dniem 27 marca 2012 roku, a więc na ponad rok przed wytoczeniem powództwa.

W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, stwierdzić należy, że w okresie 3 lat od momentu rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia, nie doszło do przerwania ani zawieszenia tego terminu – powód nie wykazał, aby takie przerwanie lub zawieszenie miało miejsce. W przedmiotowej sprawie, powód nie wykazał również, aby pozwana zrzekła się korzystania z zarzutu przedawnienia. Nie sposób także uznać, aby względy słuszności wymagały nieuwzględnienia w przedmiotowej sprawie upływu terminu przedawnienia, zgodnie z art. 117¹ § 1 i 2 k.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w całości.